

Kate A. Boormanová

ΤΕΜΝΆ ΤΆΝΪ

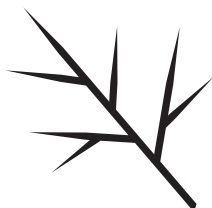
HOST

Kate A. Boormanová

TEMNÁ TÁNÍ

Kate A. Boormanová

TEMNÁ TÁNÍ

BRNO 2016

Copyright © 2015 by Kate Boorman

Cover photo credit: Dew drops in the fog by Nic McPhee
(www.flickr.com/photos/nicmcphee/2257656212),

CC BY-SA 2.0, modified

Translation © Markéta Polochová, 2016

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2016
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-884-1 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-885-8 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-886-5 (Formát MobiPocket)

KAPITOLA PRVNÍ

Řeka je rozvodněná a divoká.

Mrtví jsou ukrytí hluboko pod hladinou.

Upírám svůj pohled k místu, kde se břehy sbíhají až do uzounké průrvy, kterou se řeka valí prudkým, dravým proudem. Dívám se tam, kde stromy raší jemnými nazeleňalými špičkami a prohýbají se v nárazech jarního větru. Na místo, odkud poslali na poslední odpočinek mého tátu.

Udělal to rychle, hned v ten den, kdy zemřel, aby mě ochránil, a stihli to dřív, než se do kraje vřítela *la prise* a oslepila nás. Dřív, než se svět ponořil do tmy. Jeho tělo zabalené do kusu látky, který byl na obou koncích pevně utažený, vhodili do smrtící hloubky vířících ledových ker. Vzpomínku na tuhle řeku plnou ledu mám vrytou až do morku kostí, její dutý řev pronikl do nejhlubších zákoutí mých uší a já jako bych se znovu i s ním potápěla pod hladinu a propadala se do nekonečných černých hlubin.

Potom mi Kane položil ruku na šíji a jemně mě k sobě přivinul, přitáhl mě na svoji hrud a do své teplé náruče provoněné kouřovým dřevem. Slyšela jsem zimní větry pohvizdující ve větvoví stromů a hlasitý tlukot Kaneova srdce, který

KAPITOLA PRVNÍ

ke mně pronikal. Matisa vzala mou ruku do své, neznámé, a přitom tak povědomé.

Všichni jsme se ukryli vevnitř. A potom do kraje vstoupila temnota. Řeka zamrzla.

V té době jsme začaly mít sny. Matisa se zdálo o smrti. Vídala řeku v plamenech a tříštící se kosti, slyšala ohlušující řev. Viděla válku, která ničila lidi, jež jsme obě milovaly. Mně se naproti tomu zdávalo o životě. Ve snech jsem vídala vysoké horské masivy, sněhem pokryté větve stromů a stříbřitou vodní hladinu. Zdávalo se mi o údolí, v němž teplý vítr svištěl nad hladinou neskutečného jezera. Bylo modré jako drozdí vejce, ale současně zelené jako čerstvé pupeny rašící na jaře. A navíc mě to jezero k sobě volalo.

Matisa říkala, že jsme dvě snící dívky z její legendy — dvě snící bytosti z „různých časů“, které měly nalézt jedna druhou. Minulý podzim se mi o Matisa zdávalo každičkou noc. Ve snu jsem ji vídávala v lesích za hradbami naší pevnosti a to nutkání, ta touha najít ji byly tak silné, že jsem kvůli tomu riskovala vlastní život. I ona mě vídávala ve snech. Opustila svůj domov a prohledávala lesy, místo, které bylo mezi jejími lidmi zapovězené, jenom aby mě našla. Po celou smrtnou zimu jsem snívala o životě — o svém novém životě někde tam venku. Malinká část mého já tíhla k téhle myšlence a pokoušela se uvěřit, že právě tohle je důvod, proč sem Matisa přišla.

Ale věděla jsem, že to bude jinak. Pokud šlo o všechno to neštěstí, které vídala ve svých snech, Matisa věřila, že se nám podaří zabránit mu, jenom když zůstaneme spolu. A i když jsem přesně nevěděla, jak to udělat, byla jsem rozhodnutá se o to pokusit. Opustím pevnost a půjdu s ní až k nim domů, na to podivné a krásné místo, které jsem znala ze svých snů.

TEMNÁ TÁNÍ

Zjistíme, jak se naše sny propojí a jak bychom s jejich pomocí mohly zabránit smrti.

Pohrávám si s balsamorhizou. Roste sice i poblíž naší pevnosti, ale já si nemůžu pomoci a chodívám ji sbírat až sem. Ohnu se, abych ze břehu utrhla ještě pár rostlinek, a váhu přenesu na zdravou nohu. Teprve potom mi dojde, že už to díky Matisinu léčivému výluhu není nutné. Říkala mi, že na tenhle svůj zvyk co nevidět zapomenu.

Hlasy, které ke mně šeptávaly z korun stromů, nyní utichly. Moji Ztracení, duchové Prvních národů, kteří tenhle kraj kdysi obývali, jsou teď tady. Byli nalezeni. *My* jsme byli nalezeni.

Ale slychávám nové hlasy, jejichž šepot se ozývá z hlučící řeky. Z jejích chladných hlubin. Rámusí pod povrchem.

A tyhle hlasy nehovoří o životě.

Zkusím je na chvíli přestat vnímat a nadechnu se, mírný vítr ševelí ve vrbách. Slunce svítí na místo, odkud hodili do řeky mého tátu. Tělo mého táty, které bylo tak klidné. Potlačím tu vzpomínku a nechám své oči naplnit stříbřitým světlem odrážejícím se od vodní hladiny. Dřívější pevný pás zmrzlého ledu se teď proměnil ve třpytivý proud, který dává pít žíznivým vrbám i orobincům a pomáhá stromům vypučet do všech odstínů zelené.

Tání s sebou pokaždé přináší příslib.

Hýčká si tu myšlenku v nejhlubším zákoutí svého srdce. Lpím na téhle pravdě, že když řeka roztaje, přináší to s sebou nový život a nový začátek.

A snažím se upozadit jinou pravdu, která jako by se svými chladnými prsty sápala po mém hrdle. Totiž že jakmile led roztaje, všechno, co je pod ním skryto, se může znovu vynořit na povrch.

KAPITOLA PRVNÍ

Celý můj svět se proměňuje. A já prostě potřebuji věřit tomu, že se proměňuje k lepšímu.

„Em!“ ozve se odněkud z daleka za mnou dětský hlásek.

Otočím se. Od pevnosti ke mně přichází Kane se svým malým bráškou Danielem. Ranní slunce je zalévá teplým světlem, ale zdi pevnosti za nimi jsou stále stejně temné.

Kane má holou hlavu a košili u krku rozhalenou, ostatně jako vždycky. Jde pomalu a uvolněně, ruce v kapsách, a působí to, jako by měl všechn čas světa na to, aby se ke mně dostal. Ale já vím, že je to jinak — vím, že ani jeden z nás se k tomu druhému nemůže dostat tak rychle, jak by chtěl.

Kradené okamžiky z právě uplynulé smrtné zimy mě zaplaví vlnou horkosti: zoufalé polibky a šmátrající ruce v temném přístřešku na dříví. Kaneův dech na mé kůži, jeho kouřově dřevěná vůně, která mě celou pohlcovala.

Nic na těchhle tajných setkáních nebylo pomalé. A navíc byla všechna tak strašně krátká... byly to pouhé letmé okamžiky v čase.

Tomova máma, moje samozvaná ochránkyně, se na mě škaredě podívala pokaždé, když jsem vstoupila zpátky do společné místnosti, otřepávala si sních ze zimního kabátu a doufala, že červeň na mých tvářích vypadá, jako by ji způsobil třeskutý mráz.

Dívám se, jak ke mně Kane pomalounku přichází, a znovu mě v žaludku zašimrají motýlci.

Daniel se Kaneovi vysmekne a rozběhne se ke mně. Jeho malé pětileté nožičky se horečně míhají. „Dneska jsem je krmil!“ volá na mě z dálky.

Odtrhnu svůj pohled od Kanea a spatřím Danielovy rozzářené oči. „Krmil? Koho?“

Sklouzne se, aby zastavil těsně přede mnou, na hlavě má vrabčí hnízdo. „Přece koně!“

No samozřejmě. Daniel si tahle zvířata úplně zamiloval. Nikdo z nás koně neviděl, dokud se tu Matisa, její bratranec Isi a její bratr Nishwa neobjevili loni na podzim. Tahle zvířata u nás pošla už v době, kdy sem naši předci přicestovali. Matisini koně působí jako z obrázkových pohádkových knížek: samé dlouhé linie a hladké svalstvo.

Natáhnu ruku a trochu Danielovi upravím rozčuchané vlasy. „Zase ses pral s Nicem?“ Další Kaneův bratr, Nicolas, má osm let, ale Daniel má vždycky tendenci ukousnout si větší sousto, než na jaké stačí.

Daniel sice odmítavě zavrtí hlavou, ale pohled má upřený do země a na tváři mu hraje nezbedný úsměv.

„Tak jak to, že jsi takhle rozčuchaný?“ naléhám.

Do hovoru se vmísí Kane: „Nechal totiž Tečku, aby se mu prohrabala ve vlasech.“

„Tečku?“

Daniel se na mě podívá, má spokojený výraz. „Matisinu kobyly!“ vysvětlí mi. „Pojmenoval jsem ji.“

„Ale nepovídej.“ Začínám být trochu nesoustředěná, když je Kane tak blízko u mě. Rukávy má vyhrnuté, hlavu naklání mírně na stranu, jeho tmavé oči mě upřeně pozorují...

„No jo. Tečka. To kvůli těm flíčkům, co má na sobě. A ona si myslí, že moje vlasy jsou tráva!“ Daniel se zahihňá a natáhne se po mé ruce. „Tak pojď, ukážu ti to!“

„Počkej, Danieli,“ řekne Kane a položí mu ruku na rameno. „Říkal jsem ti přece, že potřebujeme s Em něco probrat, vzpomínáš?“

Daniel pustí mou ruku a jeho tvář se stáhne zklamáním.
„Ale —“

„Tak zněla dohoda, nebo ne? Že můžeš jít se mnou k řece, pokud mě necháš si s Em chvíli v klidu promluvit.“

Daniel neochotně přikývne.

„Přijdu hned, jak budeme hotoví,“ ujistím ho a ještě jednou mu prsty pročísnu vlasy.

„Zatím pro ni natrhej něco k snědku,“ navrhne mu Kane a ukáže na ostrůvky čerstvé trávy, která už vyrostla na březích.
„Bude nadšená.“

V tu ránu je Daniel pryč a škube trávu. Pocítím nepříjemné píchnutí. Malý bude hrozně zklamaný, až koně odvedeme. O jeho starším bratrovi nemluvě.

Kaneovy tmavé oči si mě zkoumavě prohlížejí. Otočím se k němu a rostlinky balsamorhizy si přehodím z jedné ruky do druhé. Záměrně zaměstnávám své prsty, aby se náhodou nevydaly někam, kde by byly daleko raději — nahoru až k rozhalence jeho košile.

„Už jsi tady venku hodnou chvíli,“ řekne mi. Nemluvíme o ničem podstatném, jen tak nezávazně konverzujeme. Ale jeho hlas je jemnější a zastřenější. Malí motýlci poletující v mém žaludku jsou úplně zběsilí.

„Jen tu sbírám pár bylinek do svých lektvarů,“ reaguji. Pokrčím rameny, jako že o nic nejde. „Možná jsem se trochu zapomněla.“

V tu chvíli se mu v koutku úst objeví ten jeho legrační polovičatý úsměv. „Ty a tyhle stromy,“ řekne potom. „Vždycky jsi ze všeho nejvíc milovala právě je.“

„Nejvíc ne. Jen jsem mezi nimi radši než uvnitř.“ Věnuji mu letmý pohled zpoza řas. „Nejvíc miluji úplně jiné věci.“

Jeho obočí vyletí šibalsky vzhůru. „Opravdu?“

„No vážně.“ Vložím bylinu do pytlíku po svém boku a potom trochu povytáhnou obočí. „Třeba mladé jarní jahůdky.“

Kane potlačí úsměv. „Tak jahůdky.“

„Delikatesa,“ dodám. „Mnohem lepší než stromy.“

„Chápu,“ pokračuje Kane. „No, slyšel jsem, že ty, které rostou až tamhle vzadu,“ pohodí hlavou směrem k lesům, „jsou úplně nejsladší.“

Pousměji se a v hrudi cítím zvláštní chvění. *Tamble vzadu*. Všechno je na dosah ruky. „Matisa říká, že odjedeme už tento týden,“ řeknu.

„Ví to jistě?“

Přikývnu, ale zároveň pocítím provinilé píchnutí. „Říká, že sestra Manon už brzy odejde.“ Sestra Manon, léčitelka, která mě učila, a jediná osoba kromě mého táty, která se o mě kdy doopravdy starala, teď leží ve své posteli v ozdravovně. Umírá. Dala jsem si slib, že ji neopustím, dokud bude naživu. „Už několik dní sotva otevřela oči,“ dodám ještě. „Zdá se mi, jako by ani nevěděla, že jsem u ní.“

Kaneovy oči si zkoumavě prohlížejí mou tvář. „Měla by radost, kdyby věděla, že odcházíme,“ pronese Kane něžným hlasem. „Přála by si, abys šla.“ V tu chvíli mírně nakrčí obočí. Poškrábe se na zátylku. „Kéž by tomu byli všichni takhle naklonění.“

„Znovu jsi mluvil s mámou, že?“ odhadnu situaci.

Přikývne.

„A?“ zeptám se a zkrčím ruce na hrudi, jako by mohly vytvořit štít a ochránit mě před odpovědí, kterou nechci slyšet.

Jenom zavrtí hlavou. Zjevně to nešlo nijak valně.

„Ona se ale neobává *malmaci*, že ne?“ Ještě před tím, než Matisa společně s chlapci objevili naši pevnost, ještě před minulou smrtnou zimou věřila většina zdejších, že jsme zůstali sami — že jsme možná ti úplně poslední lidé, kteří zůstali naživu — a že žijeme v neustálém ohrožení *malmaci*, dábelským duchem, který se ukrývá někde v okolních lesích. Útočil na ty, kteří se odvážili a vydali se až příliš daleko od pevnosti, a zbyly po nich jenom potoky krve a roztrhané kusy masa a vnitřností. Vrhá se na lidi, kteří se vydali za naše hranice. Dnes už víme, že to celé byla jenom báchorka, pověra. Taky už víme, že to způsobovala nemoc, jíž před dávným časem trpěli Matisini lidé a před kterou nakonec uprchli. Víme také, že únosy — všechna ta zmizení — začal otec bratra Stockhama, aby tak upevnil své postavení vůdce pevnosti. Lidé už by neměli mít strach, ale v některých z nich stále ještě klíčí semínko pochybnosti.

„Ne. Jde o to, že chci vůbec vyrazit někam pryč.“

Zklamaně vydechnu, i když vlastně ani sama nevím, co jsem čekala. Vážně jsem si myslela, že ho pošle pryč a ještě mu dá požehnání? Jeho otec zemřel před lety a on má dva malé brášky. Jeho matka spoléhá na jeho pomoc. Ale...

Musela to přece už nějakou dobu očekávat.

Zadívám se přes jeho rameno na dřevěné zdi opevnění a očima spočinu na prázdné strážní věži. Svého času tam neustále hlídal jeden strážný, ve dne v noci, a byl připravený ohlásit jakoukoli známku nebezpečí nebo sebemenší náznak vzpurného činu. Věci se ale změnily. Teď už se můžeme rozhodovat sami.

„A jsi si...“ Musím se přinutit, abych se mu při těch slovech podívala do očí. „Jsi si jistý, že chceš pořád ještě jít?“

„Em.“ Natáhne ruku a něžně mě chytne za předloktí. Způsob, jakým vyslovuje moje jméno — zrychlí se mi dech. Jeho dotek je spalující jako žár.

„Půjdu s tebou, kamkoli budeš chtít.“

Jeho ruka sklouzne po mé až dolů a já vložím svou dlaň do jeho a utápím se v jeho pohledu — v pohledu, který vidí přímo do mě, který vidí všechno, co je ve mně ukryto. Naše prsty se propletou, přitáhne nás to k sobě. Rychlým pohledem zkontroluji Daniela, ale ten je plně zaměstnán a jeho hlava mizí někde v trávě. Kane ke mně napřáhne i druhou ruku a já ho nechám, aby mě přitáhl blíž k žáru svého těla. Ruku položím na jeho hrud' a mé prsty se pomalu přibližují k jeho rozhalence. Jeho ústa jsou tak blízko. Mohla bych ho políbit přímo tady, ve svěžím vzduchu právě probíhajícího tání. Bylo by to tak správné...

Jenže pak přes jeho rameno spatřím postavu, která se vynořila z bran pevnosti. Je to Tom, blondatou hlavu má zdviženou a zřejmě s námi chce mluvit, protože spěchá přímo k nám. Kane následuje můj pohled, otočí se a poodstoupí ode mě.

Okamžitě postrádám dotek jeho těla, ale něco na způsobu, jakým se Tom pohybuje a dlouhými, rozhodnými kroky zkracuje vzdálenost mezi námi, mě znepokojuje.

Řadu dní byl zaměstnaný péčí o svého tátu, který na konci *la prise* onemocněl. Celé měsíce jsme spolu hovořili o tání, mluvili jsme o mých snech, o Matisa a jejích lidech, ale je možné, že když je teď jeho táta nemocný, nic z toho nevidí. Je naopak pravděpodobné, že budeme muset odejít bez něho.

Při tom pomyšlení se mi srdce úzkostně sevře. Tom by měl jít s námi. Tady to pro něj není dobré. Nejde jenom o to,

že je zvědavý na svět tam venku, ale hlavně o to, co by ho čekalo tady v pevnosti. Tady by se od něj očekávalo, že si najde ženu a budou mít děti. Jenomže Tom je *ginup*, což znamená, že jeho srdce může patřit zase jenom jinému muži. Matisa mi prozradila, že taková věc není mezi jejími lidmi neznámá a že rozhodně není nijak trestaná. Proto by měl jít se mnou a nalézt tam nový život — život, který by nemusel držet v tajnosti.

Jenomže on by nikdy neodešel, když je jeho táta nemocný tak jako teď. A když mě tohle napadne, zalije mě okamžitě smíšená vlna zármutku, hněvu a hrdosti.

Když se Tom přiblíží, všimnu si, že mu hoří tváře a jeho modré oči jsou vážné.

Žaludek se mi sevře. Že by ten čaj, který dávám jeho tátovi, nezabíral? Hlavou mi víří myšlenky a všechny mé dosavadní léčitelské znalosti a přemýšlím, co ještě bychom společně s Matisou mohly v tomhle případě udělat —

„Rychle, sestra Manon,“ řekne Tom. „Matisa vzkazuje, že tam máš přijít.“

Ozdravovna je tichá a ponořená do šera.

Isi a Nishwa stojí každý na jedné straně vstupních dveří. Když přicházím blíž, Nishwa se na mě lehce usměje, ale Isi jenom trochu nakloní hlavu a ani nemrkne. Poslední dobou je to pořád stejné: Nishwa se na mě dívá přátelsky, zato Isi jako by mě neustále zkoušel — jako by si mě otestoval a vyhodnotil, že trpím výraznými nedostatky. Je kousavější od té doby, co propuklo tání. Od té doby, co jsem trvala na tom, že počkáme na sestru Manon.

Ignoruji jeho naléhavý pohled. Nad hlavami nám plují těžké mraky a zakrývají ranní slunce. To proto jako by mě

celá pokožka pálila. Projdu mezi oběma chlapci a otevřu dveře do ozdravovny.

Matisa sedí u postele a ruku má položenou vedle sněhobílých vlasů sestry Manon. Tělo léčitelky je skryto pod několika vlněnými přikrývkami — což byl náš marný pokus ochránit ji proti chladu. Marný, protože obyčejné nachlazení obvykle zimnice nedoprovází.

Matisa mě vyzve, abych šla blíž, a její klidná přítomnost jako by sem, do tohoto zešeřelého přístřeší, vnášela tolik potřebnou dávku světla. Cítím, že Tom a Kane se zastavili ve dveřích.

„To je v pořádku,“ zašeptám přes rameno. „Přijdu za vámi... později.“

Tom se dotkne mého lokte — gesto bratrské lásky — a odejde. Kaneův účastný pohled mě zaplaví jiným druhem lásky, láskou prudkou a ochrannou.

Dveře se zavřou a přeruší proudění čerstvého vzduchu i paprsky slunečního svitu. Ve světle svíček působí pokoj menším dojmem. Přejdu k posteli, cestou si z rohu pokoje vezmu židli a usednu na ni.

Vrásčitá tvář sestry Manon spočívá na lůžku, částečně skrytá pod přikrývkami. Oči má zavřené, dýchá mělce a nepravidelně. Takhle to s ní vypadá už několik dní. Snažím se přijít na nějaké znamení, které by naznačovalo, že se přiblížila svému konci, ale žádné nenacházím.

Podívám se na Matisu. „Jak to víš?“ zeptám se tiše. Neříká mi správné mluvit o něčí smrti, když by to dotyčný mohl slyšet.

„Viděla jsem odcházet mnoho lidí,“ odpoví mi Matisa. „Poznám, když přijde čas.“

Zkoumavě si Matisu prohlížím v mihotavém světle. Její tmavě hnědý cop kontrastuje s modrou košilí. Má upřímný a konejšivý výraz. Samozřejmě že viděla spoustu lidí na tento svět přicházet a taky z něj odcházet. Je přece léčitelka, stejně jako sestra Manon. Stejně jako jsem k tomu měla být vycvičená i já. Ona a sestra Manon strávily společně celé měsíce, vzájemně si předávaly znalosti a snažily se mě naučit co nejvíc. Obrátím svůj pohled znovu k sestře Manon, natáhnu ruku a položím ji na příkrývku, která jí zakrývá rameno. Matisa položí svoji ruku na mou a palcem po ní přejíždí v pravidelném, konejšivém rytmu, za což jsem jí vděčná. Pomáhá to uklidnit mé divoce bušící srdce.

Sestra Manon ke mně vždycky byla laskavá. Chápala mě způsobem, kterému jsem nerozuměla, dokud už málem nebylo pozdě.

„Zastavil se tu ještě někdo?“ zeptám se Matisy. Zajímalo by mě, jestli si všichni uvědomují, koho — a co — tady vlastně ztrácíme. Všechny její vědomosti, její metody, její léčebné postupy.

Jistě, pravděpodobně se domnívají, že na její místo teď nastoupím já.

„Bratr Andre,“ odpoví mi Matisa. „Přinesl jí ještě jednu příkrývku. Byly na ní vyšité květy. Myslím, že patřila sestře Bette. Neřekla jsem mu, že sestře Manon už nemůže pomoci.“

Představím si starého strážného, jeho nepoddajné vousy i čím dál slabší oči, jak nabízí deku, která kdysi zahřívala sestru Bette — jeho životní družku, již ztratil ani ne před dvěma měsíci. Andre je další člověk, který se ke mně vždycky choval mile a pomáhal mi pochopit, že si taky zasloužím, aby ke mně lidé byli laskaví. To on mi otevřel uzamčenou bránu

pevnosti i přesto, že se na nás už řítila *la prise* — vražedná sněhová bouře. I přesto, že jsem podle všeho měla být dávno mrtvá. Řekl svým strážným, aby se nebáli, a dal pod zámek všechny zbraně, aby nikoho ani nenapadlo udělat nějakou hloupost, až dorazí Matisa. Kdyby nebylo jeho, nebyli by tady ani mí Ztracení. Nebyla by tady ani Matisa.

Jako by chtěl oživit mou vzpomínku, ozval se zvenčí prudký náraz větru. Na střechu nad námi začaly dopadat první kapky začínajícího deště.

„Děšť je dobrý,“ řeknu jen. „Všechno se díky němu zazelelá.“

Matisa přikývne. Její ruka pořád ještě přejíždí po hřbetu mé v uklidňujícím gestu.

„Tam venku bude vážně krásně,“ pokračuji. „Nemyslíš?“ Vlastně ani nevím, proč takhle pletu páté přes deváté. Mám pocit, že bych měla vyplnit to hrozné ticho, vyplnit její poslední okamžiky. Pohladím starou ženu jemně po rameni a odkašlu si, abych se zbavila knedlíku v krku. „Měla by radost, že se vydáváme na cestu. Minulý týden otevřela oči na delší dobu a podívala se přímo na mě. A víš, co mi řekla? *Emmeline: allez-vous-en! Tak už běžte!*“ Přinutím se k úsměvu, ale přeruší ho vzlyk, který mi vyrazí z hrudi.

„Vždycky věděla, co se doopravdy skrývá ve tvém srdci.“ Matisin hlas je laskavý a její ruka teplá.

Zamrkám, abych zahlala slzy, a přikývnu. „Ona ví, že můj nový život je tam někde daleko před námi.“

Matisina ruka se zastaví.

Podívám se na sněhobílou hlavu sestry Manon. Zbytek toho, co mi ta stará žena tehdy řekla, si nechávám pro sebe. Mluvila o tom, že svoboda s sebou přináší rozhodnutí —

les choix que vous ne voulez pas —, rozhodnutí, která nebudu chtít udělat.

Neumím si představit, jak by to mohlo být možné. Po všech těch letech, kdy jsme byli klamáni, po letech, kdy jsme neměli vůbec žádnou možnost se rozhodovat, musí být svoboda, která nás čeká tam daleko v lesích, prostě dobrá.

„Em,“ přeruší Matisin hlas moje úvahy. „Myslím, že bys měla něco vědět.“

Vítr se znovu zvedne a naráží do malého přístřeší.

Podívám se na ni.

„Naše sny nás k sobě přivedly,“ řekne Matisa.

Přikývnu.

„Dobře víš, že věřím v to, že bychom my dvě měly zůstat spolu,“ pokračuje dál. „Ale —“ Matisa pevně sevře své ruce — „nemůžu to po tobě žádat.“

Pozorně se na ni zadívám a snažím se přijít na to, odkud se tohleto najednou vzalo. Matisa dobře ví, že chci vidět všechno to, co leží za hranicí nám známého území. Ví taky, že jsem celou dobu plánovala, že s ní z pevnosti odejdu. Loni na podzim mi zachránila život a riskovala ten svůj, aby mě vylovila z řeky, ale tady jde o mnohem víc, než že bych jí chtěla jenom splatit dluh: je to možnost začít úplně nový život. A je to možnost si tenhle nový život svobodně zvolit.

Ale ona očividně chce, abych si uvědomila, že to je závažné rozhodnutí.

Podívám se na sestru Manon a v myšlenkách mi víří poslední slova, která mi řekla.

Je nehybná jako kus ledu.

Dívám se na její hrud' a sleduji, jestli se pravidelně nadzvedává. Snažím se zaslechnout její nepravidelný dech.